PASITIKĖJIMO KNYGA

Tėvas Thomas de Saint Laurent

PASITIKĖJIMO KNYGA

Tėvas
Thomas de Saint Laurent

Nihil obstat
Rev. Pranas Gaivėnas, SDB

Imprimatur
Episcopus Žemaitis, MJC
24.04.1994

© 1994

Išleido: Société Française pour la Défense de la Tradition, Famille et Propriété (TFP) et Associazione Luci sull'Est.
12, avenue de Lowendal
75007 Paris, France

Originalo pavadinimas: «Le livre de la Confiance»

Viršelis: Fidučios Dievo Motina, garbinama Didžiojo Seminaro koplyčioje Romoje

Leidykla "Aušros vartai". Saulėtekio g. 39-25, Vilnius. SL 483.
Spausdino Adomo Jakšto spaustuvė, Girelės g. 22, 4230 Kaišiadorys. Užs. Nr. 180. Tiražas 50000

TURINYS

Pirmasis skyrius:
PASITIKĖJIMAS

Mūsų Viešpats kviečia mus pasitikėti 9
Daugelis sielų bijo Dievo 10
Mažai tikintys 12
Pasitikėjimo trūkumas yra žalingas 13
Šios knygos turinys ir tikslas 15

Antrasis skyrius:
PASITIKĖJIMO PRIGIMTIS IR SAVYBĖS

Pasitikėjimas yra tvirta viltis 17
Pasitikėjimą sustiprina tikėjimas 18
Pasitikėjimas yra nepajudinamas 19
Pasitikėkime tik Dievu 23
Pasitikėjimas visada nugali 25

Trečiasis skyrius:
PASITIKĖJIMAS DIEVU IR
MŪSŲ ŽEMIŠKOSIOS BŪTIES REIKMĖS

Dievas pasirūpina mūsų laikinaisiais poreikiais 29
Dievas duoda tiek, kiek reikia 31
Mums nereikia rūpintis savo ateitimi 34
Ieškant Dievo Karalystės ir Jo teisybės 37
Melskimės už mūsų kasdienius reikalus 39

Ketvirtasis skyrius:
PASITIKĖJIMAS DIEVU IR
MŪSŲ DVASINIAI POREIKIAI

Mūsų Viešpats yra gailestingas nusidėjėliams 43
Dievo Malonė gali mus nušviesti per akimirką 47
Dievas siunčia mums visa, kas reikalinga mūsų sielos apšvietimui ir išgelbėjimui 48
Kryžiaus ženklas turi atgaivinti mūsų pasitikėjimą 53

Penktasis skyrius:
PASITIKĖJIMO DIEVU PAGRINDAS

Žodžio įsikūnijimas 55
Mūsų Viešpaties galybė 58

Jėzus yra nežemiškojo pasaulio Viešpats 60
Mūsų Viešpaties gerumas 61

Šeštasis skyrius:
PASITIKĖJIMO VAISIAI

Pasitikėjimas šlovina Dievą 67
Pasitikėjimas suteikia ypatingų malonių sielai 69
Pasitikintis ir besimeldžiantis gaus viską 72
Šventųjų pavyzdys 74
Pabaiga 76

PASTABOS 78

PIRMASIS SKYRIUS

PASITIKĖJIMAS

Mūsų Viešpats kviečia mus pasitikėti

Viešpaties balsas – slėpiningas palaimos balsas, pasigirdęs mūsų sielų tyloje, iš mūsų širdžių gelmių ataidi paguodos ir taikos žodžiais. Mums, vargšams nusidėjėliams, jie kalba apie tai, ką dažnai kartojo Mokytojas Savo žemiškajame gyvenime: „Pasitikėkite! Pasitikėkite!“

Silpnam ir nuodėmių naštos prislėgtam žmogui Jėzus pasakė: „Pasitikėk, sūnau, tavo nuodėmės atleistos!“.[1] „Pasitikėk, dukra, tavo tikėjimas išgydė tave“, tarė jis ligonei, dvylika metų sergančiai kraujoplūdžiu ir pasveikusiai, kai ji palietė jo apsiausto apvadą giliai tikėdama, kad bus išgydyta.[2] Kada Apaštalai, pamatę jį naktį einantį Genezatero ežero paviršiumi, išsigandę drebėjo kaip epušės lapai, Jėzus nuramino juos tardamas: „Drąsos! Tai aš. Nebijokite!“.[3]

Ir per Paskutinę Vakarienę, žinodamas, jog atėjo valanda jam iš šio pasaulio keliauti pas Tėvą ir ką reiškia jo pasiaukojimo vaisiai, jis prabilo į

Apaštalus apie drąsą: „Jūs būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį!“[4]

Šie šventi žodžiai, kupini švelnios užuojautos, nuostabiai pakeisdavo tuos, į kuriuos Viešpats kreipdavosi. Palaiminga rasa suvilgydavo jų sielas; vilties spinduliai praskaidrindavo tamsą; ramus tikėjimas išsklaidydavo nerimą. „Žodžiai, kuriuos jums kalbėjau, yra ir dvasia, ir gyvenimas“;[5] „dar labiau palaiminti tie, kurie klausosi Dievo žodžio ir jo laikosi“.[6]

Šiandien Viešpats ragina mus pasitikėti, kaip kažkada ragino savo Apaštalus. Kodėl gi mes nenorime išgirsti Jo balso?

Daugelis sielų bijo Dievo

Tik nedaugelis krikščionių, net ir giliausiai tikinčių, turi pasitikėjimo dovaną, kurią priima be baimės ir abejonių.

Šv. Evangelija pasakoja apie tai, kaip Šventąjį Petrą suėmė išgąstis dėl stebuklingojo valksmo žuvų. Su jam būdingu įkarščiu jis akimirksniu įsitikino, koks begalinis atstumas skiria jį nuo Jėzaus didybės. Drebėdamas iš baimės, jis puolė

Jėzui į kojas, sakydamas: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš – nusidėjėlis!“[7]

Daugeliui būdinga ši šventa baimė, kuri buvo apėmusi Apaštalą. Jie taip aiškiai jaučia savo menkumą ir tai, kad yra nusidėję, jog bijo net prisiartinti prie to, kas yra šventenybė. Jiems atrodo, kad Dievas savo skaistume turi jausti panieką tiems, virš kurių pasilenkia. Šis sunkus jausmas suvaržo jų vidinį pasaulį, dažnai ir visiškai jį paralyžuodamas.

Kaip jie klysta, šie žmonės! Juk bematant Jėzus priėjo prie išsigandusio Apaštalo ir taręs: „Nebijok!“[8] pakėlė jį.

Ir jūs, krikščionys, gavę tiek daug Jo meilės liudijimų, nebijokite! Mūsų Viešpats labiausiai susirūpinęs tuo, kad jūs galite Jo bijoti. Jūsų netobulumas, jūsų silpnybės, jūsų prasižengimai, dažni ir net labai sunkūs, negali Jo atgrasinti nuo jūsų, jeigu jūs nuoširdžiai atgailausite. Kuo jūs nelaimingesni, tuo labiau Jis užjaus jus nelaimėje, tuo labiau Jis trokšta atlikti savo Gelbėtojo misiją. „Aš atėjau ne teisiųjų šaukti, o nusidėjėlių“.[9]

Mažai tikintys

Kitoms sieloms trūksta tikėjimo. Suprantama, žmonės kažkuo tiki, be ko prarastų Krikšto metu gautą malonę. Jie tiki į visagalį Dievą, Jo malonę ir ištikimybę Savo skelbiamai tiesai. Tačiau jiems sunku patikėti, kad Jis nepalieka jų kasdieniuose rūpesčiuose. Jie nėra visiškai įsitikinę, kad Dievas čia pat, stebi juos, ir pasirengęs bet kada jiems pagelbėti.

Kristus nori iš mūsų kaip tik tokio ypatingo ir konkretaus tikėjimo. Kažkada toks tikėjimas buvo reikalingas Jam atliekant stebuklingus aktus; dabar jis tikisi to iš mūsų, kad galėtų apdovanoti mus Savo malone.

„Jei ką gali?! Tikinčiam viskas galima!“,[10] – tarė jis nebylės dvasios apsėsto berniuko tėvui. Pare le Monial vienuolyne jis panašiai kreipėsi į Šventąją Margaritą Mariją: „Jeigu netiki, tu įsitikinsi Mano Širdies jėga ir Mano Meilės didybe“.

Ar tu tiki? Ar gali pasiekti to tikrumo, kurio niekas nesugebės sugriauti, tokio aiškaus, kad jis beveik nesiskirs nuo realybės? Tai ir yra visa esmė. Pasiekęs tokį pasitikėjimo laipsnį, pajusi stebuklus, vykstančius tavyje. Todėl melskite Dievišką Mokytoją stiprinti jūsų tikėjimą. Ir dažniau

kartokite Šv. Evangelijos maldą: „Tikiu! Padėk mano netikėjimui!“[11]

Pasitikėjimo trūkumas yra žalingas

Pasitikėjimo trūkumas, kokios bebūtų priežastys, yra mums žalingas ir neleidžia priimti didžio palaiminimo.

Šventas Petras, trokšdamas pasitikti Mūsų Viešpatį, išlipo iš valties ir ėmė eiti vandens paviršiumi prie Jėzaus. Bet, pamatęs vėjo smarkumą, jis nusigando, suabejojo ir pradėjo skęsti. „Silpnatiki! Ko suabejojai?!“ – tarė jam Jėzus.[12]

Taip būna ir mums. Palankiais gyvenimo momentais mes susikaupę ir visomis jėgomis tiesiamės į Viešpatį. Bet kai ateina audra, pavojus išblaško mūsų dėmesį. Mes nusukame akis nuo Viešpaties, įsistebeilijame į savo kančias ir pavojus. Mes suabejojame... ir pradedame skęsti.

Pagundos pančioja mus. Pareiga pradeda varginti ir erzinti. Sunkios mintys užvaldo mūsų sąmonę, susijaukia protas, šėlsta jausmai, nerimsta kūniškos aistros. Mes nebesusivaldome; ant mūsų krenta nuodėmė; mes puolame į neviltį, o tai yra dar baisiau negu nusikalsti.

Silpnatikiai, ko suabejojote? Kiekviename žingsnyje mūsų tyko tūkstančiai išbandymų.

Mūsų žemiški reikalai yra pašliję; mes išgyvename dėl ateities. Piktadariai žemina mūsų orumą ir gerą vardą. Mirtis nutraukia pačias artimiausias, giminiškas gijas. Ir mes užmirštame tą tėvišką globą, kurią mums suteikia Apvaizda. Mes purkštaujame, kovojame, tuo dar labiau apsunkindami ir aitrindami savo kančias. Silpnatikiai, ko suabejojote?

Jeigu mes tiestumės į Savo Viešpatį su tokiu pat ir vis didesniu pasitikėjimu, kuris prilygsta mūsų nevilčiai, nieko mums neatsitiktų. Mes drąsiai ir ramiai žengtume per bangas; be jokio vargo pasiektume ramų ir tykų užutekį. Netrukus nužengtume ant saulėto kranto, nutvieksto dangiškos šviesos.

Palaimintieji kovojo su tais pačiais sunkumais kaip ir mes; kai kurie jų taip pat nusidėjo. Tačiau svarbiausia – jie niekada neprarado tikėjimo. Suklupę jie išsyk kėlėsi ir ėjo toliau, pasitikėdami tik Aukščiausiojo Malone. Savo sielose jie išsaugojo tą visišką tikrumą, kad tik pasitikėdami Dievu jie gali viską. Ir šis pasitikėjimas jų neapgavo.

Taigi pripildykite savo širdis pasitikėjimo. Mū-

sų Viešpats ragina tai padaryti mūsų labui. Ir jūsų sielos prisipildys šviesos ir ramybės.

Šios knygos turinys ir tikslas

Ši knyga neturi jokio kito tikslo, kaip tik padėti suprasti ir naudotis pasitikėjimo teikiama malone. Mes pasistengsime paprastai paaiškinti jos prigimtį, objektą, pagrindą ir pasekmes.

Nuoširdusis skaitytojau, jeigu ši knygelė kada pateks tau į rankas, neskubėki atidėti jos į šalį. Ji nepretenduoja nei į literatūrines įmantrybes, nei į originalumą.

Joje surasi tik paguodžiančias tiesas, kurias surinkau religinės literatūros paminkluose ir Šventųjų raštuose. Tai jos vienintelis privalumas.

Pasistenki skaityti ją neskubėdamas, atidžiai, tarsi kalbėdamas maldą. Susimąstyk ties ja. Tegul joje surinkti tiesos žodžiai įsismelkia į širdį; joje – pati Evangelijos esmė. Ar sieloms gali gauti geresnio peno už Viešpaties žodį?

Dieve duok, kad pabaigę skaityti šią knygą, galėtumėte visiškai pasitikėti Mokytoju, atidavusiu mums viską: Savo Širdies turtus, Savo meilę, Savo gyvybę iki paskutinio kraujo lašo!

ANTRASIS SKYRIUS

PASITIKĖJIMO PRIGIMTIS IR SAVYBĖS

Pasitikėjimas yra tvirta viltis

Lakoniškai aiškiai, genijui būdingu stiliumi, Šv. Tomas Akvinietis pasitikėjimą vadina „viltimi, sustiprinta tvirtu įsitikinimu“.[1] Šiame skyriuje ir apsistosime prie šių gilių žodžių reikšmės.

Atkreipkime dėmesį į Angeliškojo Daktaro terminologiją.

Pasitikėjimas, rašo jis, yra viltis. Tačiau tai viltis ne ta prasme, kuri žinoma visiems tikintiesiems. Ji turi ypatingą prasmę: tai viltis, turinti pagrindą, įsitikinimu sutvirtinta viltis.

Reikėtų įsidėmėti, kad šios sąvokos nesiskiria savo esme, tik laipsniu. Pirmieji nedrąsūs saulėtekio spinduliai ir ryški vidudienio saulė yra tos pačios dienos akimirkos. Taigi viltis ir

pasitikėjimas yra skirtingi tos pačios vertybės laipsniai. Viena sąvoka papildo kitą.

Paprasta viltis padės iškilus abejonėms, tačiau gali neatsilaikyti sąmyšio valandą. Bet pasiekusi tą tobulumo lygį, kai viltis virsta tuo, kas nusipelno Pasitikėjimo pavadinimo, ji tampa subtilesnė ir jautresnė. Ji nepakenčia jokių abejonių, nė pačių menkiausių. Bet kokia abejonė menkina pasitikėjimą ir vėl paverčia jį paprasta viltimi.

Psalmių giedotojas Dovydas randa tinkamus žodžius, sakydamas: „Kurie tavęs bijo, mane matydami džiaugias, kad tavo pasitikiu žodžiu“.[2] Jis kalba apie aukščiausią vilties formą, pasiekusią intensyvumo viršūnę. Taip pat ir Tėvas Sen-Žiuras, vienas labiausiai gerbiamų 17-jo amžiaus religinių autorių, teisingai vadina tai „nepaprasta ir heroiška viltimi“.[3] Pasitikėjimas – tai ne paprasta lauko gėlė. Tai gėlė, auganti viršukalnėse, ir tik neeilinės sielos žmonės sugeba ją surasti.

Pasitikėjimą sustiprina tikėjimas

Tęskime mūsų studijas. Kokia galia taip sustiprina viltį, kad ji tampa atspari bet kokio priešo antpuoliui? Tai tikėjimas!

Siela, kupina pasitikėjimo, mena Dangiškojo Tėvo pažadus; mena ir giliai juos apmąsto. Ji žino, kad Dievas ištikimas Savo žodžiui; iš čia ji semiasi stiprybės. Nepaisydama gręsiančio pavojaus, pavojaus, kuris – čia pat ir gali ją pakirsti, ji visada išsaugo ramybę. Ji kartoja Psalmės žodžius: „Viešpats – mano šviesa, Gelbėtojas mano: ko man bijotis? Viešpats gina mano gyvybę: ko man drebėti?“[4]

Tikėjimas ir pasitikėjimas be galo glaudžiai susiję; tarp jų egzistuoja ypatingai artimas ryšys. Šiuolaikinis teologas pažymi, kad tikėjime glūdi pasitikėjimo „šaltinis ir šaknys“.[5] Taigi kuo stipresnis mūsų tikėjimas, tuo gilesnis ir geriau įsišaknijęs yra pasitikėjimas. Šventajame Rašte šios dvi vertybės yra vadinamos vienu žodžiu: *fides.*

Pasitikėjimas yra nepajudinamas

Iki šiol buvę apmąstymai gali pasirodyti šiek tiek abstraktūs. Tačiau jų reikėjo tam, kad jais remiantis būtų galima apibūdinti tikrąsias pasitikėjimo savybes.

Apibūdindamas pasitikėjimą Sen-Žiuras rašo, jog jis būna „toks stiprus, gilus ir pastovus, kad

niekas pasaulyje nesugeba jo ne tik pakirsti, bet ir pajudinti".[6]

Kokios beviltiškos beatrodytų laikinos nesėkmės ar didžiausi dvasiniai nuopuoliai, niekas negali sudrumsti ramybės tos sielos, kuri yra kupina pasitikėjimo. Nelauktas sunkumų kalnas gali ją užgriūti, bet ji paliks rami, nė nesudrebės.

Kaip pasakė senovės išminčius: „Nelaimės nenugali bebaimių" (*Impavidum furient ruinae*).[7]

Tokia siela paprasčiausiai atsigręš į Dievą. Ir tuo didesnę paramą suras Jame, kuo mažiau ji bus sulaukusi žmogiškosios pagalbos. Ji karščiausiai melsis, ir koks sunkus bebūtų išmėginimas, ji toliau eis keliu, nuolankiai laukdama susitikimo su Dievu.

Žinoma, toks pasitikėjimas yra retas. Bet jeigu jis nepasieks nors minimumo šiame kelyje į tobulumą, jis nevertas vadintis pasitikėjimu.

Gerų pavyzdžių galime rasti Šventajame Rašte, Šventųjų gyvenime.

Toks buvo Jobo pasitikėjimas. Praradęs viską – netekęs turtų, vaikų, sveikatos – visiškas elgeta ir ligonis, Jobas sėdėjo šiukšlyne, o jo draugų, žmonos žodžiai skaudžiai žeidė jo sielą ir didino kančias. Bet niekas negalėjo Jobo sugniuždyti; jo dejonėse nesigirdėjo skundo. Jį palaikė tikė-

jimas. „Nors jis (Viešpats) ir užmuštų mane, juo tikėsiuos“.[8]

Dievas gausiai apdovanojo Jobą už jo nuostabų pasitikėjimą. Ir jo kančios baigėsi; jis atgavo sveikatą, vėl susigrąžino turtus, dar didesnius už turėtus, ir jo gyvenimas tapo gražesnis už tą, kurį jis gyveno prieš šį išbandymą.

Vienos iš savo kelionių metu Šventasis Martynas pateko į plėšikų rankas. Jie apiplėšė jį, jau rengėsi nužudyti. Tačiau staiga, pagauti kažkokio nesuprantamo atgailos ar paslaptingo baimės jausmo, jie visiškai netikėtai paleido savo auką. Vėliau žymusis vyskupas, klausinėjamas, ar pavojaus akivaizdoje jam buvo baisu, kalbėjo:

– Nė kiek. Aš žinojau, kad kuo labiau nuo manęs tolsta žmogiškoji pagalba, tuo greičiau artėja Dieviškoji.

Deja, dauguma krikščionių neseka šiais pavyzdžiais. Išbandymo akimirkomis jie gręžiasi į Dievą rečiau negu visais kitais atvejais. Daugelis net nesikreipia pagalbos į Dievą, laukiantį ir pasirengusį mums pagelbėti. Kokia pragaištinga užmarštis! „Apvaizda, – sako Lui de Grenadas, – imasi spręsti nepaprastų uždavinių, tuo tarpu lengvesnius palieka spręsti kitais būdais“.[9]

Tačiau visais atvejais būtina kreiptis pagalbos į Dievą.

Tą pagalbą Dievas mielai suteiktų. „Kūdikis ne tiek vargina žindyvę, kiek suteikia jai palengvėjimą“.[10]

Kiti krikščionys karštai meldžiasi, bet jiems trūksta atkaklumo. Jeigu į jų maldas iškart neatsiliepiama, jie po kelių džiaugsmingos vilties akimirkų greitai puola į nesuprantamą neviltį. Jie nepažįsta apvaizdos kelių.

Dievas elgiasi su mumis lyg su vaikais; kartais Jis apsimeta kurčiu, kad išgirstų mūsų pagalbos šauksmą. Taigi kodėl mes taip greitai prarandame viltį, kai pakanka tik atkakliau kreiptis į Jį pagalbos?

Kaip tik to moko mus Pranciškus Salezas: „Dievo Apvaizda kartais vėluoja tik todėl, kad išbandytų mūsų pasitikėjimą. Jeigu Dieviškasis Tėvas iškart nesuteikia mums visko, ko mes norime, tai tik todėl, kad ilgiau išlaikytų mus prie savęs ir priverstų mus su meile ir atkaklumu aukoti Jam maldą. Tą Jis aiškiai parodė dviem Emauso keleiviams, kai apsireiškė jiems tik saulei nusileidus ir tik todėl, kad jie visą dieną maldavo Jį ir net atkakliai reikalavo pasilikti su jais.[11]

Pasitikėkime tik Dievu

Pirmoji pasitikėjimo savybė yra begalinis tvirtumas. Antroji yra dar aukštesnė. Ji skatina žmogų nepasikliauti bet kokia pagalba, kuri ateitų iš bet kurio sutvėrimo – ar tai būtų jis pats, ir ta pagalba būtų susijusi su jo protu, jo sprendimais, žiniomis, sugebėjimais, turtais, draugais, giminėmis, ar bet kuriais kitais su juo susijusiais dalykais; arba su ta pagalba, kurios jis tikėtųsi sulaukti iš kitų – karalių, kunigaikščių, nesvarbu, kas tai bebūtų, nes jis pažįsta visus žmogiškosios pagalbos trūkumus. Jis mato juos tokius, kokie jie yra, ir, kaip sakė Šventoji Teresė, jis primena medelį, „kurio sausos šakos neišlaiko lenkimo".[12]

Kai kas pasakytų, kad tokią teoriją pagimdė netikras misticizmas. Ar ji neveda mūsų fatalizmo arba, geriausiu atveju, pavojingo pasyvumo keliu? Kam reikia vargti ir stengtis įveikti sunkumus, jeigu bet kokia žmogiškoji pagalba yra tokia trapi? Sudėkime rankas ant krūtinės ir laukime pagalbos iš aukščiau!

Tačiau taip nėra. Dievas nenori, kad mes pasinertume į mieguistą neveiklumą; Jis nori, kad mes juo sektume. Jo tobula veikla neturi ribų. Jis yra gryna veikla. Ir todėl mes turime

veikti, bet tik iš Jo turime tikėtis savo veiklos vaisių. Padėk pats sau ir tada tau padės Dangus. Tokia yra Dievo Malonės prasmė.

Taigi veikime! Negailėkime jėgų, atverkime širdį ir sielą Viešpačiui. „Tuščia jums keltis prieš aušrą, sėdėti iki vėlios nakties“, sakoma Psalmėse.[13] Jeigu Dievas jums nepadės, jūs nepasieksite nieko.

Išties, begalinis yra mūsų bejėgiškumas. „Nuo manęs atsiskyrę, jūs negalite nieko nuveikti“, sako Mūsų Išganytojas.[14]

Antgamtine prasme mūsų bejėgiškumas yra absoliutus. Gerai įsiklausykime, ką apie tai kalba religiniai autoriai.

Be Dievo Malonės žmogus ilgą laiką arba ir visiškai negali laikytis Dievo įsakymų.

Be Dievo Malonės jis negali atsilaikyti prieš visokias pagundas.

Be Dievo Malonės mūsų neaplankytų kilnios mintys, malda, kokia trumpa ji bebūtų, be Dievo Malonės mes negalėtume su viltimi ištarti Viešpaties Vardo.

Visa, ką mes galime pasiekti viršgamtinėje sferoje, yra mūsų tinkamumas iš Dievo.[15] Tačiau ir žemiškoji sėkmė – tik iš Viešpaties.

Šventasis Petras vargo kiaurą naktį. Jis buvo

ištvermingas ir gerai išmanė savo nelengvą amatą. Nepaisant to, visos jo pastangos buvo bergždžios: skersai ir išilgai išraižęs valtimi ežerą nieko nepagavo. Bet kai tik Mokytojas sėdo į valtį, kai Jo prašymu Šv. Petras išmetė tinklus valksmui, jis užgriebė daugybę žuvų, kad net tinklai pradėjo trūkinėti.

Sekdami Apaštalų pavyzdžiu, užmeskime mūsų tinklus ir kantriai laukime, tačiau stebuklingo laimikio sulauksime tik iš Dievo.

Šventasis Ignacas iš Lojolos kartodavo: „Ką bedarytum, laikykis pagrindinės taisyklės: tikėk Dievu ir veik, tačiau taip, tarsi visi tavo veiksmai priklausytų vien nuo tavęs, o ne nuo Dievo; nepasikliauk tik savo pastangomis geram tikslui pasiekti, bet veik taip, tarsi viską daro tik Dievas, o tu – nieko“.[16]

Pasitikėjimas visada nugali

Neprarask vilties, jeigu ištirpsta žmogiškosios paramos miražas. Juk ar ne didžiausioji vertybė – priklausyti tik nuo Aukščiausiojo malonės?

Kaip standžiai įtempta burė pasitikėjimas

šauna į dar aukštesnes sferas. Jis tobulėja savo pasiaukojime ir pasiekia aukštesnį lygį.

Šis lygis reiškia „sugebėjimą džiaugtis, kai supranti, kad jokios žmogiškosios pagalbos negali sulaukti, esi paliktas likimo valiai, nėra nei tėvų, nei draugų, nėra nieko, kas galėtų paremti, su kuo galėtum pasitarti, kas suteiktų pastogę ar materialią pagalbą, kai niekas tau negali padėti“.[17]

Kokiam išmintingam reikia būti, kad net tokiomis sąlygomis būtų galima kalbėti apie džiaugsmą. Norėdami giedoti džiaugsmo giesmę užgriuvus išbandymams, galintiems sužlugdyti mus, turime pažvelgti į pačias Mūsų Viešpaties Širdies gelmes; turime aklai tikėti Jo gailestingumu, tėviška meile ir visagaliu gerumu, turime būti visiškai įsitikinę, kad Jis siunčia mums situacijas be išeities tam, kad reikiamą akimirką Pats ateitų pagalbon.

Praregėjęs Šv. Pranciškus Asyžietis ėmė niekinti mintis apie šlovę, kurios anksčiau jam nedavė ramybės. Jis ėmė vengti triukšmingų susibūrimų, visai pasišalino į mišką, kur galėjo atkakliai melstis ir dalinti išmaldą. Toks pasikeitimas labai nepatiko jaunojo maldininko tėvui, kuris iškvietė sūnų prieš vyskupijos teismą,

kaltindamas jį tėvo lėšų švaistymu. Tada nustebusio vyskupo akivaizdoje Pranciškus atsisako teisės į tėvo turtą, nusivelka net paskutinį rūbą, kuris priklausė jo šeimai! Ir pagautas palaimingos ekstazės, jis sušunka: „Dabar, O Viešpatie, aš galiu tikrai kreiptis į Tave: Tėve mūsų, kuris esi danguje!“

Taip elgėsi šventieji.

Tie, kuriems teko išbandymai, neburbėkite, likę be jokios pagalbos. Tokiomis aplinkybėmis, esant nusilpusiai jūsų valiai, Dievas nereikalauja iš jūsų linksmybės ar džiaugsmo. Bet stiprinkite tikėjimą, turėkite tvirtybės ir, kaip mėgo sakyti Pranciškus Salezas, „jūsų sielos slapčiausioje kertelėje“ atgaivinkite džiugesį.

Dievo Malonė pasiuntė jums ženklą, ir jūs galite spręsti, kad artėja Jo valanda; Jis atėmė galimybę remtis žemiškomis jėgomis. Šią akimirką jums reikia iš visų jėgų stengtis nepulti į mums būdingą neviltį. Atėjo laikas, kai sielos gelmėse turime maldauti Dievo, giedoti Magnificat ir uždegti kadylą. „Visuomet džiaukitės Viešpatyje! Ir vėl kartoju: džiaukitės! Viešpats yra arti!“[18]

Sekite šiuo pavyzdžiu ir būsite laimingi. Argi tokiu pasitikėjimu nebus sujaudintas Dieviškasis Mokytojas, – Tas, kuris, pagal Evangeliją, yra

kupinas užuojautos kenčiantiesiems, kuris skausmingai išgyveno, matydamas mūsų kančias?

Mūsų Viešpats kartą kalbėjo Savo pasirinktajam: „Jeigu aš suteikiu malonę visiems, tai žymiai didesnė Mano malonė bus tiems, kurie Manimi pasitiki. Žinai, kurie yra Man artimiausi? Tie, kurie Manimi labiau pasitiki. Pasitikėjimo kupinos sielos ima iš Manęs malonę“.[19]

TREČIASIS SKYRIUS

PASITIKĖJIMAS DIEVU IR MŪSŲ ŽEMIŠKOSIOS BŪTIES REIKMĖS

Dievas pasirūpina mūsų laikinaisiais poreikiais

Pasitikėjimas, kaip esame kalbėję, yra herojiška viltis, tai yra pati tobuliausia viltis. Jis pasireiškia tomis pačiomis aplinkybėmis, tačiau žymiai intensyviau ir su didesne jausmo įtampa.

Kaip ir paprasta viltis, pasitikėjimas laukia iš Dieviškojo Tėvo tos pačios paramos, kuri reikalinga tam, kad būtų užtikrintas dangiškas gyvenimas žemėje ir pasiruošta Rojaus malonėms. Visų pirma jis tikisi žemiškųjų malonių, kurios užtikrina galutinį tikslą.

Tai visiškai logiška. Mes neužkariausime dangaus karalystės tik dvasinėmis priemonėmis; mes – tai ir kūnas, ir siela. Kūnas, kurį Kūrėjas nulipdė Pats, Savo šventomis rankomis, yra

neatskiriamas mūsų žemiškosios kelionės palydovas. Ir po visuotinio prisikėlimo jis liks mūsų amžinojo likimo dalimi. Mes neapsieisime be jo pagalbos kovoje už dangaus karalystę.

Taigi norint išsilaikyti ir pasiekti tą galutinį tikslą, mūsų kūnui daug ko reikia. Ir reikia, kad Dievo Malonė tobulai patenkintų visus reikalavimus. Dievas imasi patenkinti visus mūsų žemiškuosius poreikius; Jis tai daro dosniai. Jis seka mus Savo budria akimi ir neleidžia mums pulti į vargą. Todėl nesisielokime net tada, kai mus užgriūva materialinės problemos. Būkime visiškai tikri, kad iš Dievo rankų gausime viską, ko reikia mūsų kūniškiems poreikiams patenkinti.

„Todėl aš sakau jums, – kalbėjo Išganytojas, – per daug nesirūpinkite savo gyvybe, ką valgysite, nei savo kūnu, kuo vilkėsite. Argi gyvybė ne daugiau už maistą ir kūnas už drabužį?

Įsižiūrėkite į padangių sparnuočius: nei jie sėja, nei pjauna, nei į kluonus krauna, o jūsų dangiškasis Tėvas juos maitina. Argi jūs ne vertesni už juos? Ir kam gi taip rūpinatės drabužiu?!

Pasižiūrėkite, kaip auga lauko lelijos. Jos nesidarbuoja ir neverpia, bet sakau jums: nė Saliamonas pačioje savo didybėje nebuvo taip pasipuošęs kaip kiekviena iš jų. Jeigu Dievas taip

aprengia laukų gėlę, kuri šiandien žydi, o rytoj metama į krosnį, tai argi jis dar labiau nepasirūpins jumis, mažatikiai?

Todėl nesisielokite ir neklausinėkite: ‚Ką valgysime?' arba: ‚Ką gersime?' arba: ‚Kuo vilkėsime?' Visų tų dalykų vaikosi pagonys. Jūsų dangiškasis Tėvas juk žino, kad viso to jums reikia.

Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teisybės, o visa kita bus jums duota".[1]

Maža tik permesti akimis šiuos Išganytojo žodžius. Prie jų reikėtų ilgiau apsistoti, juos apmąstyti tam, kad suvoktume juose slypinčią gilią prasmę ir Jo mokymą.

Dievas duoda tiek, kiek reikia

Ar reikia suprasti šiuos žodžius tiesiogine prasme, kaip apribojimą? Argi Dievas duoda mums tik pačius būtiniausius dalykus: juodos duonos kąsnį, vandens gurkšnį, drabužio skiautę, reikalingus mūsų varganoje buityje? Ne, dangiškasis Tėvas nėra mums toks šykštus. Taip galvoti reikštų nusidėti Dieviškajam Dosnumui, ir nežinoti Jo įpročių. Per Savo Malonę ir kūrybą Viešpats rodo begalinį dosnumą.

Kurdamas visatą, Jis iš nieko atrado tūkstančius žvaigždžių. Pažvelkite į Paukščių Taką, į šį neaprėpiamą smėlio krantą, šviečiantį vaiskiomis naktimis. Argi kiekviena smiltelė nėra atskiras pasaulis?

Maitindamas paukščius, Jis kviečia juos į puotą gamtoje. Jis lesina juos kviečiais prisirpusiose varpose, Jis siūlo jiems prinokusius visokiausių augalų grūdus, vaisius rudeniniuose miškuose, sėklas, kurias sėjėjai barsto tarpuvagiuose. Kaip gausiai lesinami šie kuklūs sutvėrimai!

Duodamas gyvybę augalijai, kaip gražiai Jis savo meile papuošė kiekvieną gėlę! Jų taurelės primena karūnas brangiems akmenims įtaisyti; kiekvieną jų pripildė stebuklingo kvapo, žiedlapiai tviska lyg šilkas – nuostabus ir švelnus, kuriam neprilygsta jokios žmogaus išgalvotos grožybės.

Kalbant apie žmogų, Jo šedevrą, kurį Jis įsūnijo ir įkūnijo Žodyje, argi Viešpats nerodo dar didesnio dosnumo?

Taigi priimkime kaip neabejotiną tiesą, kad Dievo Malonė yra didesnė, negu reikia kasdieniams žmogaus poreikiams.

Suprantama, ant Žemės visada bus turtingieji ir vargšai. Vieni gyvena turtais aptekę, kitiems

tenka dirbti ir protingai taupyti. Tačiau Dieviškasis Tėvas visiems pakankamai duoda to, ko reikia tomis sąlygomis, kurias Jis vienam ar kitam suteikia.

Grįžkime prie palyginimo, kurį vartoja Išganytojas.

Dievas išpuošė leliją puikiau nei Salomoną, nes baltas ir kvapnus rūbas reikalingas jos prigimčiai. Žibuoklės rūbas yra kuklesnis, bet jis pritinka jos paskyrimui. Ir abi gėlelės gražiai žydi po saule, ir joms nieko nestinga.

Taip Viešpats elgiasi ir su žmonėmis. Vienus jis priskyrė aukštiesiems visuomenės sluoksniams, kitiems paskyrė mažiau turtingą gyvenimą. Tačiau ir vieniems, ir kitiems Jis suteikė viską, ko reikia garbingai gyventi savo aplinkoje.

Galite man paprieštarauti, primindami socialinių sąlygų nepastovumą. Ar ne lengviau, esant dabartinei krizei, pulti į dugną, negu pakilti visuomenės laiptais, ar išlaikyti savo socialinį lygį?

Be jokios abejonės. Tačiau Dievo Malonė yra visiems lygi. Didelėms nelaimėms Jis turi stipresnių vaistų. Tai, ką ekonominė krizė atima iš mūsų, mes galime atgauti savo pastangomis ir savo darbu. Tais retais atvejais, kai mūsų

pastangos lieka bevaisės, mes turime teisę tikėtis Aukščiausiojo pagalbos.

Apskritai aš manau, kad Viešpats nekūrė gyvenimo pašaliečių. Atvirkščiai, Jis trokšta, kad mes vystytumės, kiltume, koptume į žemiškojo gyvenimo viršūnes. Jeigu kartais Jis leidžia mums nupulti socialiniais laiptais, tai dar nereiškia, kad tai įvyko pagal Jo išankstinę valią, o ne dėl mūsų laisvo pasirinkimo. Mūsų socialinių sąlygų pablogėjimas dažniausiai vyksta dėl mūsų pačių kaltės, dėl asmeninių arba paveldimų priežasčių. Tai natūralios tinginystės, besaikiškumo ir įvairių aistrų pasekmės.

Tačiau ir suklupęs žmogus gali atsitiesti ir su Dievo Malone, gerai pasistengęs, atgauti tai, ką buvo praradęs.

Mums nereikia rūpintis savo ateitimi

Dievas pasirūpins mūsų reikmėmis.

„Nesirūpinkite“, – sako Viešpats.

Kokia tiksli šio patarimo prasmė? Ar paklusdami jam, mes turime visiškai ignoruoti savo kasdienius darbus? Mes neabejojame tuo, kad Apvaizda kartais pakviečia kai kurias sielas visiškam

vargui ir pasiaukojimui Viešpaties Malonei. Tačiau tai ypač reti atvejai. Visi kiti, net ir religinės bendruomenės, turi turto, kurį reikia protingai tvarkyti.

Šventoji Dvasia giria stropiąją moteriškę, kuri žino, kaip gerai prižiūrėti namus. „Patarlių knygoje“ kalbama apie moteriškę, kuri „keliasi anksti rytą, duoda maisto savo namiškiams ir valgio savo tarnaitėms“. Visą dieną ji darbuojasi savo rankomis, ir niekas nepraslysta pro jos žvilgsnį. Namiškiams nėra ko bijoti. Jos įžvalgumo dėka jie ras visus dalykus, kurių jiems reikia. Jos sūnūs keliasi ir skelbia ją esant laimingiausią, jos vyras – ir jis giria ją.[2]

Argi būtų galima Šventojoj Knygoj perskaityti tokį nuostabų moteriškės išaukštinimą, jeigu ji nebūtų atlikusi savo pareigos?

Taigi nesirūpinti – reiškia nepalikti savo reikalų, tačiau taip pat – į savo sielą neįsileisti abejonių ir sunkių minčių dėl ateities. Nesirūpinti – reiškia be abejonių pasiduoti Dievo malonei.

Tačiau neapgaudinėkime savęs. Toks pasitikėjimas neįmanomas be ypatingos sielos stiprybės. Reikia vengti dvigubo pavojaus – per didelio susirūpinimo ir visiško atsipalaidavimo. Tas, kuriam rūpestis dėl materialinės gerovės aukščiau

už viską, tas, kuris pasitiki savimi labiau negu Dievu, giliai klysta: jis pasisavina tą vietą, kuri mūsų gyvenime teisėtai priklauso Viešpačiui. „*In medio stat virtus*“: pareigos jausmas yra tarp dviejų kraštutinumų, Išganytojui priklauso vieta viduryje.

Protingai rūpinantis savo reikalais, jaudintis dėl ateities reiškia nepripažinti visagalio Dievo Gerumo.

Šventajam Pauliui Atsiskyrėliui daugelį metų gyvenant dykumoje kasdien varnas atnešdavo po pusę kepaliuko duonos. Vieną dieną žymiojo atsiskyrėlio atėjo aplankyti Šventasis Antonijus. Abu šventieji pasinėrė į kalbas apie dangiškuosius dalykus ir karštų maldų metu visiškai pamiršo apie duoną ir vandenį. Tačiau Dievo Malonė pasirūpino jais: varnas atskrido, šį kartą atnešdamas jiems visą kepalėlį duonos.

Dieviškasis Tėvas sukūrė visatą savo vienu žodžiu. Ar sunku Jam padėti Savo vaikams vargo valandoje?

Šventasis Kamilis de Lilis prasiskolino, norėdamas pagelbėti sergantiems beturčiams. Dėl to susirūpino vienuoliai. „Nereikia abejoti Dievo Malone“, – ramino juos šventasis. „Argi Mūsų Viešpats nesuteiks mums bent mažos dalies to, ką jis suteikia mūsų tikėjimo priešams?“.[3] Ir Ka-

milio tikėjimas buvo apvainikuotas – po mėnesio vienas jo globėjų mirdamas paliko jam pakankamai didelę sumą.

Jaudintis dėl ateities – reiškia jausti nepasitikėjimą, o tai įžeidžia Dievą ir užtraukia jo rūstybę.

Kai judėjai, ištremti iš Egipto, atsidūrė smėlynuose, jie užmiršo apie visus stebuklus, kuriuos jų labui buvo padaręs Viešpats. Jie išsigando ir ėmė murmėti: „Kažin, ar Dievas galės tyruose pavalgydinti?"... „O duonos, kažin, ar galės jisai duoti, ar parūpins mėsos savo tautai?" Išgirdęs tai, Viešpats įniršo, užsiliepsnojo prieš Jokūbo ainius, įpyko ant Izraelio, „kad jie Dievu tikėt nenorėjo nei viltis jojo pagalba".[4]

Nereikia tuščiai jaudintis; Viešpats rūpinasi mumis.

Ieškant Dievo Karalystės ir Jo teisybės

„Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teisybės, o visa kita jums bus duota".

Tokiais žodžiais Viešpats baigia savo kalbą apie Pasitikėjimą Apvaizda. Jie kupini paguodos ir patvirtina Jo duotą sąlyginį pažadą: Viešpats pasi-

rūpins mūsų reikalais tiek, kiek mes rūpinsimės Jo.

Čia mes turime stabtelėti ir susimąstyti ties Viešpaties žodžiais. Pirmiausia kyla klausimas: kurgi yra Dangaus Karalystė, kurios mes turime ieškoti pirmiausia? „Jumyse“, – sakoma Evangelijoje. (*Regnum Dei intra vos est*). „Nes Dievo karalystė jau yra tarp jūsų“.[5]

Ieškoti Dievo Karalystės reiškia savo sieloje statyti sostą Viešpačiui. Tai reiškia pasiduoti Jo visiškam vadovavimui. Atiduokime visas savo sielos galias gailestingojo Viešpats skeptro globai. Tegul mūsų protas visada jaučia Jo nuolatinį buvimą, tegul mūsų valia visuose reikaluose derinasi su Jo suverenia valia, tegul mūsų širdys, kupinos karštos ir nuoširdžios meilės, kuo dažniau tiesiasi į Jį. Tik tada mes priartėsime prie tos tiesos, kuri Evangelijos žodžiais vadinama vidinio gyvenimo tobulumu.

Tada mes tiksliai seksime Išganytojo patarimu: ieškosime Dievo Karalystės.

O visa kita mums bus duota.

Tai tarsi abipusis susitarimas: mes turime dirbti Dangiškojo Tėvo garbei, o Jis įsipareigoja rūpintis mūsų poreikiais. „Atsiduok Viešpaties globai, ir jis ateis tau padėti. Teisuoliui neleis jis visą laiką palinkus svyruoti“.[6]

„Galvok apie Mane“, – kalbėjo Išganytojas Šventajai Kotrynai iš Sienos, – „o aš pagalvosiu apie tave“. Po kelių amžių Pare le Monial vienuolyne Jis pažadėjo šv. Margaritai-Marijai padėti tiems, kurie parodys ypatingą pasišventimą Jo Švenčiausiajai Širdžiai.

Palaimintas tas krikščionis, kuris atitinka šiuos Evangelijos principus. Jis ieško Dievo, o Dievas imasi išspręsti visus jo gyvenimo klausimus. „Mane Viešpats gano: man nieko nestinga“.[7]

Jis stiprina savo sielos geriausias savybes ir taip venkime sumaišties, paklydimų ir ydų, kas yra pagrindinės nesėkmės ir žlugimo priežastys.

Melskimės už mūsų kasdienius reikalus

Pasitikėjimas, apie kurį mes dabar rašėme, neatleidžia mūsų nuo būtinumo melstis. Kasdieniuose rūpesčiuose nepakanka vien laukti Dievo pagalbos; mes turime jos paprašyti.

Jėzus Kristus paliko mums tobulą maldos pavyzdį. Joje Jis siūlo mums prašyti duonos kasdieninės: „Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien“.

Ar dažnai mes atliekame šią pareigą? Kodėl

mes tokie nerūpestingi? Dėl savo lengvabūdiškumo mes prarandame Aukščiausiojo užtarimą, vienintelę globą, kuri gali mus apsaugoti. Kalbama, kad kapucinai niekada nemirs nuo bado dėl to, kad jie nuolat ir karštai meldžiasi kalbėdami „Tėve Mūsų“. Sekime jų pavyzdžiu ir Aukščiausiasis neleis mums stokoti. Prašykime mūsų duonos kasdieninės. Tai pareiga, kurią mums diktuoja tikėjimas ir gailestingumas savo pačių atžvilgiu.

Tačiau ar mes galime didinti reikalavimus ir prašyti turtų? Tam niekas nekliudo, jeigu mūsų maldos yra padiktuotos iš aukščiau, o mes pasiliekame Dievo valioje. Viešpats nedraudžia mums išreikšti savo troškimų, atvirkščiai, Jis nori, kad mes prieš Jį atsivertume. Tačiau nesitikėkime, kad Jis įgyvendins visas mūsų fantazijas. Tai prieštarauja Jo gerai valiai. Jis žino, ko mums reikia, ir Jis pasiųs mums tik tokių žemiškųjų gėrybių, kurios tarnaus mūsų dvasios tyrumui.

Pasiduokime Apvaizdai ir kartokime išminčiaus maldą:

„Tuštybę ir melagingus žodžius atitolink nuo manęs; neduok man elgetystės ir turtų, tik suteik, ko reikia pragyventi; kad kartais pasotintas ne-

būčiau suviliotas išsiginti ir nesakyčiau: kas yra Viešpats? Arba skurdo priverstas vogčiau ir apgaulingai prisiekčiau mano Dievo vardu“.[8]

KETVIRTASIS SKYRIUS

PASITIKĖJIMAS DIEVU IR MŪSŲ DVASINIAI POREIKIAI

Mūsų Viešpats yra gailestingas nusidėjėliams

Apvaizda, kuri pasiunčia maistą paukščiui, tupinčiam ant šakos, rūpinasi ir mūsų kūnais. Kas gi tas mūsų kūnas? Trapus ir pažeidžiamas sutvėrimas, pasmerktas mirti. Beprotiškai lėkdami gyvenimo takais galvojame, kad skubame atlikti kažkokius darbus arba bėgame linksmintis, tačiau kiekvienas mūsų žingsnis priartina mus prie pabaigos, prie kapo duobės.

Dievas rūpinasi mūsų pasmerktais kūnais, tad kaip atidžiai Jis turėtų rūpintis mūsų nemirtingomis sielomis? Jis rengia joms palaimos turtus, kurių vertės mes net nesugebame įsivaizduoti. Jis siunčia joms begalinę paramą, kuri tas sielas nušviečia ir išgelbsti.

Čia aš nekalbėsiu apie tas tikėjimo mums teikiamas priemones, kurios apšviečia mūsų sielas. Aš tik noriu kreiptis į susirūpinusias sielas, kurias visur galime sutikti. Su Evangelija rankose aš pasistengsiu įrodyti, kad tokia baimė yra nereikalinga ir tuščia. Nei nuodėmės sunkumas, nei suklydimo dažnumas, nei įvairiausios pagundos neturėtų stumti jų į neviltį. Atvirkščiai, kuo labiau jie jaučia savo bejėgiškumą, tuo stipriau jie turi remtis į Dievą. Jie turi neprarasti pasitikėjimo. Kokia beviltiška atrodytų jiems padėtis, kaip seniai jie bebūtų numoję į save ranka, Apvaizda gali padėti jiems atsiversti ir net pasiekti aukščiausiojo tobulumo.

Mūsų Viešpaties gailestingumas yra beribis, niekas neatstums Jo nuo mūsų, netgi nuodėmės, kurios mums atrodo gėdingos ir nusikalstamos. Savo žemiškosios kelionės metu Mokytojas sutikdavo nusidėjėlius su tikra Dieviška meile ir niekada nenusisukdavo nuo jų, jiems neatleidęs.

Karštai atgailaudama, nekreipdama dėmesio į priimtą tvarką, Marija Magdalietė įėjo į kviestinių pietų menę. Ji puolė Jėzui į kojas ir laistė jas savo ašaromis. Stebėdamas tokią sceną, fariziejus Simonas sarkastiškai mąstė: „Jeigu Jis būtų pra-

našas, jis turėtų žinoti, kokia moteris prie jo prisiliečia, nes ji nusidėjėlė". Bet Išganytojas neatstūmė jos. Jis neatstūmė nei jos atodūsių, nei ašarų, nei visų matomų jos atgailos ženklų. Jis apvalė ją nuo prikibusio purvo ir apipylė visokiomis nežemiškomis gėrybėmis. Ir Jo Šventoji Širdis prisipildė džiaugsmo, nes ir Danguje, Jo Tėvo Karalystėje, triumfavo angelai: vėl surasta klystanti siela, mirusi siela vėl tapo gyva.

Mokytojas nesitenkino vien šiltais kreipiniais į nusidėjėlius. Jis juos paėmė Savo globon. Argi tai ne Jo misija? Ar netampa Jis mūsų „Užtarėju pas Tėvą?"[1]

Kartą Jam atvedė nelaimingąją, sugautą svetimaujant. Griežtas Mozės įstatymas pasmerkė ją, liepęs tokias užmušti akmenimis. Tačiau Rašto aiškintojai ir fariziejai nekantraudami laukė, ką pasakys Išganytojas. Jeigu Jis dovanos jai, priešai apkaltins Jį Izraelio tradicijų paniekinimu. Ką Jis darys?

Pakaks vieno Jo žodžio, kuris suglumins išdidžius fariziejus ir išgelbės nusikaltusią moterį. „Kas iš jūsų be nuodėmės, tegu pirmas sviedžia į ją akmenį".[2]

Kupinas išminties ir gailesčio atsakymas. Jį išgirdę, išdidūs žmonės raudo iš gėdos. Jie

vienas po kito ėmė trauktis šalin, pradedant nuo vyresniųjų.

Pagaliau liko vienas Jėzus ir ten stovinti moteris.

Jėzus paklausė: „Moterie, kur jie pasidėjo? Niekas tavęs nepasmerkė?“ Ji atsiliepė: „Niekas, Viešpatie“. Jėzus jai tarė: „Nė aš tavęs nepasmerksiu. Eik ir daugiau nebenusidėk“.[3]

Kai nusidėjėliai neina pas Jį, Mokytojas Pats leidžiasi jų ieškoti. Kaip sūnaus palaidūno tėvas, Jis visada nekantriai laukia. Kaip gerasis ganytojas, Jis ieško pasimetusios avelės, o radęs užsikelia ją ant Savo pečių ir sukruvintą parneša namo. Jis nebers ant jos žaizdų druskos, o kaip gailestingasis Samarietis perriš žaizdas, pateps aliejais ir vynu. Skausmą jis numalšins atgailos aliejais, o stiprybės priduos iš Savo Eucharistinės taurės.

Nebijokite Išganytojo, nors ir smarkiai būtumėte nusidėjęs: kaip tik dėl jūsų Jis ir nužengė ant žemės. Ir nekartokite pāskui viltį praradusį Kainą: „Mano nedorybė yra per daug didelė, kad aš galėčiau nusipelnyti atleidimą“.[4] Tai visiškas Jėzaus Širdies nepažinimas.

Jėzus atleido Marijai Magdalietei, Jis atleido šv. Petrui, nors šis Jo tris kartus buvo atsižadėjęs. Jis atvėrė Dangaus vartus susipratusiam vagiui. Iš

tiesų, sakau jums, jeigu Judas būtų puolęs ant kelių iškart po savo nusikaltimo, Jėzus būtų priėmęs jį su gailesčiu.

Taigi kodėl Jis negali jums atleisti?

Dievo Malonė gali mus nušviesti per akimirką

Žmogiškųjų silpnybių bedugnė, blogų įpročių tironija! Kiek gi krikščionių po išpažinties gauna nuodėmių atleidimą? Jie nuoširdžiai gailisi, nutaria su visa energija pradėti naują gyvenimą... ir jie vėl nusideda, kartais sunkiai, ir vis didėja jų nuopuolių skaičius. Argi jie neturi pagrindo pulti į neviltį?

Tegul mūsų pačių beviltiškumas skatina mus susitaikyti. Tačiau tegul jis nepriverčia mūsų prarasti pasitikėjimo. Tai būtų prapultis, didesnė už visas nuodėmes.

Nusidėjusi siela turi keltis kaip galima greičiau. Tegul ji be paliovos prašo Aukščiausiojo atleidimo. Argi jūs nežinote, kad Dievas bet kurią akimirką gali išaukštinti jus iki šventojo?

Argi Marija Magdalietė negyveno nusikalstamai? Tačiau Apvaizda akimirksniu pakeitė ją. Be

jokios tarpinės būsenos iš nusidėjėlės ji iškart tapo šventąja. Bet Dievo veiksmas tuo nesibaigia. Tai, ką jis suteikia vieniems, jis gali suteikti ir jums. Neabejokite. Pasitikėjimas ir karšta malda gali visiškai išgydyti jūsų sielą.

Nesakykite, kad laikas praeina ir gyvenimas artėja į pabaigą. Mūsų Viešpats laukė iki pat supratingo plėšiko agonijos ant kryžiaus tam, kad galėtų jį patraukti į save. Per vieną minutę šis didžiai nusikaltęs žmogus atsivertė! Jo tikėjimas ir jo begalinė meilė leido jam, nepaisant sunkių nusikaltimų, išvengti skaistyklos, ir jis amžiams pakilo į Dangų.

Tegul niekas neaptemdo jūsų pasitikėjimo. Atsidūrę net giliausioje bedugnėje, nepaliaukite kviesti pagalbos iš Dangaus. Viešpats galų gale atsilieps ir ateis pas jus jūsų pakeisti.

Dievas siunčia mums visa, kas reikalinga mūsų sielos apšvietimui ir išgelbėjimui

Kai kurios besibaiminančios sielos abejoja, ar bus išgelbėtos. Jos prisimena savo buvusias nuodėmes, jos galvoja apie neįveikiamas pagundas, kurios kartais apima jas, jos pamiršta gailestin-

gojo Dievo Malonę. Toks sielvartas gali tapti pagrindu pulti į neviltį.

Jaunystėje šv. Pranciškus Salezas taip pat susidūrė su tokiomis abejonėmis. Jis net drebėdavo iš baimės pagalvojęs, kad gali nepapulti į Dangų. Jis taip išgyveno, kad pablogėjo jo sveikata. Daug mėnesių Šv. Pranciškus Salietis taip kankinosi. Ir tik herojiška malda išlaisvino jį nuo šių kančių: šventasis gulėjo kryžiumi prieš Marijos altorių, maldaudamas Skaisčiausiąją Mergelę išmokyti jį meilės Savo Sūnui, meilės, kuria jis degė žemėje ir bijojo, kad taip mylėti Danguje jis negalės.

Taip kenčiant mus gali paguosti tik tikėjimo tiesa. Mes galime būti pasmerkti tik už mirtiną nuodėmę. Tačiau jos visada galime išvengti. Ir vis tik, jeigu atsitiko tokia nelaimė ir mes mirtinai nusidėjome, visada yra galimybė susitaikyti su Dievu. Visiška atgaila iškart mus apvalys, tačiau po to turi sekti išpažintis, atlikta kaip galima greičiau.

Suprantama, mūsų vargana žmogiška valia turėtų vengti silpnybių. Bet Išganytojas niekada neatsisakys padėti malonėmis, kurių mums stinga. Jis darys viską kas įmanoma, padėdamas mums gelbėti savo sielas.

Štai didžioji tiesa, kurią Jėzus Kristus parašė

Savo Krauju, ir kurią mes turime kartu perskaityti Jo Kančių Kelio istorijoje.

Ar kada nors pagalvojote, kaip ir kodėl priešai sugebėjo nugalėti Mūsų Viešpatį? Galbūt, galvojote jūs, jiems pavyko padaryti tai klasta ar jėga? O gal jūs pagalvojote, kad kovoje su priešais Jis pralaimėjo todėl, jog pasirodė silpnesnis?

Žinoma, ne. Jo priešai nieko negalėjo Jam padaryti. Per tris Jo mokymo metus jie ne kartą norėjo Jo pražūties. Nazarete jie norėjo nustumti Jį į bedugnę, ne kartą jie tiesė rankas paimti akmenų, norėdami užmušti. Tačiau Dievo Žodis kas kartą ištirpdydavo jų pyktį; Savo jėga jis sulaikydavo jų ranką ir ji nusileisdavo, o Jėzus visada ramiai pasitraukdavo, ir niekas negalėdavo jam padaryti nė menkiausios žalos.

Getsemano ūkyje, kai kareiviai atėjo Jo suimti, užteko Jam ištarti savo vardą, kai jie visi atsitraukė ir puolė ant žemės. Pasikelti jie sugebėjo tik tada, kai Jis leido.

Jėzų suėmė, Jį nukryžiavo, Jis buvo paaukotas tik todėl, kad Jis pats to norėjo turėdamas pasirinkimo laisvę ir kupinas meilės mums. „Jis buvo paaukotas, nes pats norėjo“.[5]

Jeigu mokytojas neabejodamas praliejo už mus Savo Kraują, jeigu Jis mirė už mus, kaip Jis gali

atsisakyti ir nesuteikti mums Savo Malonės, kurios mums be galo reikia ir kurią Jis užtarnavo mums Savo kančiomis.

Savo Kančių Kelyje Jėzaus malonė buvo skirta labiausiai nusikaltusioms sieloms. Du Jo Apaštalai didžiai nusikalto; abiems Jis atleido. Judas išdavė Jį savo bučiniu. Jėzus kreipėsi į jį su begaliniu švelnumu, Jis pavadino Jį Savo draugu. Šiais žodžiais Jis bandė pasiekti godumo sukaustytos Judo sielos gelmes. „Bičiuli, ko atėjai?" „Judai, pabučiavimu tu išduodi Žmogaus Sūnų?".[6] Tai paskutinė malonė, kurią Jis Judui pasiuntė. Jo malonė pasižymi tokia jėga, kad mes niekada nesuprasime jos intensyvumo. Tačiau Judas šios malonės nepriėmė ir pasmerkė save prakeiksmui, kagangi jis pats pasirinko savo likimą.

Petras, kuris laikė save stiprybės įsikūnijimu, kuris buvo pažadėjęs sekti paskui Mokytoją iki mirties, išsižada jo, pamatęs Jėzų kareivių rankose. Po to jis sekė Jį tik iš tolo. Jis drebėdamas eina į vyriausiojo kunigo rūmus. Tris kartus jis išsigynė Mokytojo, nes bijojo tarnaitės patyčių. Jis kartojo ir tvirtino nežinąs „šito žmogaus". Čia pragydo gaidys, tada Viešpats atsigręžė ir pažvelgė į Petrą kupinomis maloningo priekaišto

akimis. Jų žvilgsniai susitiko. Viešpaties akyse švietė begalinė malonė. Apaštalas ją priėmė, išėjo laukan ir karčiai pravirko.

Taip kaip Judui ir Petrui, taip ir mums Viešpats siūlo atgailos ir atsivertimo malonę. Mes galime ją priimti arba atmesti. Mes esame laisvi! Mes galime rinktis tarp gero ir blogo, tarp dangaus ir pragaro, mūsų išsigelbėjimas yra mūsų rankose. Išganytojas ne tik suteikia mums savo malones, Jis užtaria mus prieš Savo Tėvą. Jis primena Jam Savo kančias, kurias Jis kentėjo dėl mūsų išganymo. Jis mus gina prieš Jį, atleidžia mums mūsų kaltes. Savo didžiausių kančių metu Jis meldėsi: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“.[7]

Savo Kančių Kelyje Mokytojas taip stipriai troško mus išgelbėti, kad nė akimirką nenustojo apie mus galvoti.

Kalvarijose Jis metė žvilgsnį į nuodėminguosius, tačiau paskutiniai Jo malonės žodžiai buvo skirti susipratusiam piktadariui. Po to Jis ant Savo Kryžiaus išskėtė plačiai rankas, kad galėtų sutalpinti visą kiekvienos norinčios sielos atgailą Savo Širdyje.

Kryžiaus ženklas turi atgaivinti mūsų pasitikėjimą

Jeigu kada nors toje intymioje kovoje, kuri vyksta slėpiningiausiose sielos gelmėse, jūs pajusite, kad silpnėja jūsų pasitikėjimas, pamąstykite apie tas Evangelijos vietas, kurias buvau nurodęs. Kaip reikiant įsižiūrėkite į Nukryžiuotąjį, kabantį ant jūsų kambario sienos, į tą gėdingą kryžių, ant kurio mirė Išganytojas.

Pažiūrėkite į Jo nusvirusią, erškėčiais susmaigstytą galvą. Pažvelkite į Jo užgesusias akis, į kraujosrūvas Jo veide ir sukrešėjusius Jo brangaus Kraujo lašus. Pažvelkite į Jo pervertas kojas ir rankas, sumuštą kūną. Pažiūrėkite į Jo Mylinčią Širdį, pervertą kareivio ieties; iš Jos laša kraujuotas vanduo. Jis atidavė mums viską! Argi įmanoma Juo nepasitikėti? Už tai Jis tikisi atsako iš mūsų.

Vardan Jo meilės, vardan Jo kančios ir pačios mirties nuo šiandien įsipareigokime ateityje vengti mirtinos nuodėmės.

Mes labai silpni, žinau tai, tačiau Jis padės mums. Nepaisant mūsų noro ir geros valios mūsų nuopuoliai gali kartotis, tačiau Jis yra gailestingas. Jis iš mūsų reikalauja tik neužmigti

nuodėmėje ir kovoti su blogais įpročiais. Tvirtai pažadėkime Jam kuo greitesnį savo nuodėmių išpažinimą, pažadėkime niekada neiti miegoti su mirtina nuodėme sieloje.

Palaiminti bus tie, kurie šventai vykdys šį savo pažadą. Reiškia Jėzus neveltui praliejo Savo Kraują už jus. Jūs būsite laisvi dvasioje, jūs galėsite ramiai atsispirti baiminančiai paskirties problemai. Ant kaktos jūs nešiosite išskirtojo žymę.

PENKTASIS SKYRIUS

PASITIKĖJIMO DIEVU PAGRINDAS

Žodžio įsikūnijimas

Išmintingasis stato savo namą ant uolos. Nei potvyniai, nei audros, nei lietūs jam yra nebaisūs. Tam, kad mūsų pasitikėjimo pastatas galėtų atlaikyti visus pavojus, reikia jį statyti ant nepajudinamų pamatų.

Šventasis Pranciškus Salezas klausia: „Jūs norite žinoti, koks turi būti jūsų pasitikėjimo pagrindas? Visų pirma, reikia, kad jis būtų pagrįstas begaline Dievo Malone ir galimybėmis, kurias Jėzus Kristus suteikė mums per Savo Mirtį ir Savo Kančias. Bet jos duotos mums su sąlyga, kad mes tvirtai ir sąmoningai nuspręsime viską atiduoti Dievui, be išlygų atiduosime save Jo Malonei“.[1]

Pagrindas mūsų vilčiai yra toks įvairialypis, kad čia viską išvardinti nebūtų įmanoma.

Pakalbėsime tik apie priežastis, kurios susijusios su Žodžio Įsikūnijimu ir Šventu Išganytojo asmeniu. Nes Kristus – tikras „kertinis akmuo“[2], į kurį turi remtis visas mūsų dvasios pasaulis.

Kokį pasitikėjimą mums turi kelti Įsikūnijimo paslaptis, mes pasistengsime geriau paanalizuoti.

Kas gi tas kūdikis, kuris verkia Savo lopšyje, kas gi tas paauglys, triūsiantis Nazareto dirbtuvėse, kas tas oratorius, kurio klausosi minios, stebukladaris, pagaliau, nekaltasis kankinys, mirštantis ant Kryžiaus? Tai Aukščiausiojo Sūnus, tai Viešpats, valdantis nuo amžių amžinųjų, tai tiek daug lauktas Emanuelis, tai tas, kurį pranašas pavadino: „Nuostabusis, Patarėjas, Galingasis Dievas, būsimojo amžiaus Tėvas, Taikos Kunigaikštis“.[3]

Tačiau Jėzus, nors mes tai dažnai užmirštame, priklauso ir mums. Jis priklauso mums pačia tiesiogine prasme, Jis – mūsų, ir mums priklauso mūsų teisės į Jį, nes juk Jo Tėvas davė Jį mums. Tai patvirtina ir Evangelija: „Nes mums gimė kūdikis ir mums duota sūnus“.[4] Ir Apaštalas Jonas savo Evangelijoje taip pat rašo: „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų“.[5]

Tačiau jeigu Kristus priklauso mums, tai ir

begaliniai Jo darbų, Jo kančių ir Jo mirties nuopelnai taip pat yra mūsų.

Tai kodėl reikėtų nusivilti? Davęs mums Savo Sūnų, Dievas tuo pačiu davė mums ir visas Savo malones. Mes turime tik mokėti pasinaudoti šiais vertingais turtais.

Taigi kreipkimės į Dangų su šventu nusiteikimu to Išganytojo vardu, kuris yra mūsų, ir prašykime tų malonių, kurių mums reikia. Prašykime sau ir laikinų malonių, o ypač maloningosios pagalbos, taip pat taikos ir gerovės savo šaliai, ramybės ir laisvės savo Bažnyčiai.

Į tokią maldą, be abejo, gausite atsakymą. Ar taip elgdamiesi mes netampame savotiški pirkliai su Dievu? Už malones, kurių trokštame, mes aukojame Jam Jo Viengimį Sūnų. Tačiau šiuose mainuose Dievas negali pralošti: mes Jam duodame nepalyginamai daugiau negu mums yra duota.

Ši malda, jeigu atsiduosime jai su tikėjimu, kuris gali pajudinti kalnus, bus tokia veiksminga, kad mes, esant reikalui, galėsime atlikti didžiausius stebuklus.

Mūsų Viešpaties galybė

Įkūnytas Žodis, atsidavęs mums, turi beribę jėgą. Evangelijoje jis atstovauja aukščiausią galybę, viršesnę už žemę, demonus ir nežemiškąjį gyvenimą: viskas priklauso jo aukščiausiajai valdžiai.

Šioje valdžioje, kuri priklauso Išganytojui, yra ir kita pusė, kuria gali remtis mūsų pasitikėjimas. Niekas negali sutrukdyti mūsų Viešpačiui mums padėti ir mus apginti.

Jėzus valdo gamtos jėgas. Pačioje savo tarnavimo pradžioje Galilėjos Kanoje Jis dalyvavo vestuvėse. Tuo metu vestuvių puotoje išsibaigė vynas. Tie vargani žmonės, kurie pasikvietė Mokytoją kartu su Jo Motina į savo šventę, pasijuto be galo nejaukiai. Švenčiausioji Mergelė tai pastebėjo; juk Ji visada pirmoji pastebi visų mūsų bėdas ir stengiasi mums padėti. Ji nukreipė maldaujantį žvilgsnį į Sūnų, tyliai perduoda Savo prašymą. Ji žino Jo galios ir Jo meilės stiprybę. Ir Jėzus, Kuris negali Jai niekada atsakyti, pavertė vandenį vynu. Tai buvo Jo pirmasis stebuklas.

Vieną vakarą, matydamas aplinkui didžiulę minią, kuri visur sekiojo iš paskos, Jėzus sėdo į valtį su mokiniais ir ėmė irtis į kitą Genesareto ežero krantą. Ežere pakilo vėtra, ir bangos ėmė

semti valtį. Vandens valtyje vis daugėjo ir jie ėmė skęsti. Jėzus, pavargęs nuo Savo Darbų, ramiai miegojo padėjęs galvą ant tinklų. Mokiniai išsigandę pripuolė Jį žadinti, šaukdami: „Viešpatie, gelbėk, žūvame!“[6] Tada Jis atsikėlė, sudraudė vėjus bei ežerą, ir pasidarė visiškai ramu. Žmonės stebėjosi ir kalbėjo: „Kas jis per vienas, kad net vėjai ir marios jo klauso?“

Jėzus gydė ligonius. Du neregiai sekė įkandin ir šaukė: „Pasigailėk mūsų, Dovydo Sūnau!“ Tada Jis palietė jų akis – „ir atsivėrė jiems akys“.[7]

Jam atvedė nebylį, prašydami paliesti Jį savo rankomis. Išganytojas patenkino jų prašymą. Ir štai nebylio liežuvis gali tarti žodžius, o ausys girdėti.

Kartą bekeliaudamas jis sutiko dešimt raupsuotų vyrų. Žmonės mano, kad raupsuotasis – tai visada atstumtasis: jį išvaro iš miestų, su juo nebendrauja, bijodami užsikrėsti, ir su pasišlykštėjimu nusisuka nuo jo pūvančio kūno. Šie dešimt vargdienių nedrįso prisiartinti prie Viešpaties, sustojo atokiau ir sukaupę visas jėgas, kurių dar liga jiems neatėmė, šaukė iš tolo: „Jėzau, Mokytojau, pasigailėk mūsų!“ Jėzus, kuris ant Savo kryžiaus pats turėjo tapti paskutiniu raupsuotuoju, kuris dėl Savo Mokymo turėjo tapti

labiausiai atstumtuoju, atsiliepė į jų prašymą. „Eikite, pasirodykite kunigams!“ Beeidami vykdyti Jo įsakymą jie pasveiko.[8]

Jėzus prikėlė iš numirusiųjų. Trims žmonėms jis grąžino gyvybę. Tačiau pats nuostabiausias iš visų Jo stebuklų yra Jo paties Prisikėlimas po gėdingos mirties Golgotoje, po trijų dienų, praleistų kapo rūsyje. Taip Jis prikels ir mus, pasibaigus skirtam laikui. Jis atgaivins mums brangius mirusius, pasikeitusius, tačiau visada panašius į tuos, kokius juos pažinojome. Jis visiems laikams nušluostys mūsų ašaras. Ir tada nebus nei verksmų, nei praradimų, nei jokio liūdesio, nes mūsų nelaimingos lemties laikai bus praėję.

Jėzus įsakinėja ir pragarui. Per trejus Savo tarnavimo metus jis sutiko ir apsėstųjų. Su demonais Jis kalba iš aukšto. Jis jiems įsakinėja, ir tie bėga nuo Jo balso, pripažindami Jo Dieviškumą.

Jėzus yra nežemiškojo pasaulio Viešpats

Jis prikelia mirusius ir grąžina jiems prarastas malones. Norėdamas įrodyti, kad Jis iš tiesų turi Dieviškąją galią, Jis išgydo paralyžuotąjį.

„Kas lengviau – ar pasakyti paralyžuotam: ‚Tau

atleidžiamos nuodėmės' ar liepti: ‚Kelkis, pasiimk neštuvus ir vaikščiok'? Bet, kad žinotumėte Žmogaus Sūnų turint galią atleisti žemėje nuodėmes, jis tarė paralyžuotajam: ‚Sakau tau: kelkis, imk savo neštuvus ir eik namo'!"[9]

Galime ilgai mąstyti apie Išganytojo Dieviškas galias. Ir kada kalbame apie mūsų gerovę, Jis niekada neabejodamas padeda mums visomis savo galiomis.

Mūsų Viešpaties gerumas

Mūsų Viešpaties gerumas neturi ribų, ir Jo Širdis plyšta, matant mūsų kančias. Ši Jo užuojauta pastūmėjo Jį atlikti keletą stebuklų net nelaukiant, kol bus dėl to maldaujama.

Minia sekė paskui Jį per saulės išdegintus Palestinos kalnus. Klausydami Jo pamokslų ištisas tris dienas, žmonės pamiršo apie valgį ir gėrimą. Bet Jėzus pasišaukė mokinius ir sakė jiems: „Gaila man minios, nes jau tris dienas žmonės pasilieka su manimi ir neturi ko valgyti. Jei paleisiu juos namo alkanus, jie nusilps kelyje, nes kai kurie yra atėję iš toli".[10] Ir Jis padidina duonos iš tų kepalėlių, kurie mokiniams buvo likę.

Kitą kartą, lydimas gausios minios, Jis aplankė mažą miestelį, vardu Naina. Prisiartinę prie miesto vartų, Jie sutiko laidotuvių procesiją. Nešė numirėlį – vienturtį našlės sūnų. Nieko nesitikėdama iš gyvenimo, vargšė moteris sekė paskui sūnaus karstą. Pamačiusiam motiną Viešpačiui pagailo jos, ir Jis tarė: „Neverk!“ Priėjęs prie neštuvų, kur gulėjo jaunuolio kūnas, Jėzus prikėlė jį iš mirusių ir atidavė jį motinai.[11]

Tie, kuriuos kankina juos slegiantys išbandymai, tie, kurių sąžinę temdo abejonės ar graužatis, tie, kurių širdys užgautos išdavystės ar netekties smūgių, visi tie, kurie kenčiate, argi jūs netikite, kad Viešpats užjaus jus jūsų kančiose? Tada jūs nieko nežinote apie Jo begalinį gerumą. Jis žino apie mūsų nelaimes, Jis mato jas, Jo širdis atvira joms. Į jus šiandien Jis kreipia Savo užuojautą, jums, kaip Naino našlei, kartoja: daugiau neverkite, Aš esu susitaikymas, esu taika, esu Prisikėlimas ir Gyvenimas.

Šio pasitikėjimo, kurį turi įskiepyti mums Jo malonė, Jėzus atvirai iš mūsų prašo, Jis laiko tai būtina Savo malonės mums sąlyga. Ir Evangelijoje mes matome, kad, prieš atlikdamas stebuklą, Jis reikalauja atitinkamų veiksmų.

Kodėl gi Jis, visada toks švelnus, yra toks aki-

vaizdžiai griežtas moteriai kananietei, kuri prašė išgydyti jos dukterį? Jėzus neatsiliepė jai keletą kartų, tačiau ji vis maldavo Jį. Niekas negalėjo pajudinti jos pasitikėjimo, su kuriuo ji atkakliai maldavo stebuklo. Bet kaip tik to iš jos ir norėjo Mokytojas. Ir Jėzus jai tarė: „O moterie, didis tavo tikėjimas! Tebūnie tau, kaip prašai".[12]

Pasitikėjimas padeda išsipildyti mūsų lūkesčiams ir troškimams, ir pats Viešpats tai patvirtina.

Tačiau keisti yra žmogaus mąstymo vingiai! Mes tikime Evangelijos stebuklais, nes esame tikri katalikai, mes tikime, kad ir nužengęs Dangun, Viešpats nė per nago juodymą neprarado Savo galių, mes tikime Jo Malone, ir tai patvirtina kiekvienas Jo gyvenimo žingsnis... tačiau nemokame atsiduoti Jam visišku pasitikėjimu.

Mes blogai pažįstame Jėzaus Širdį! Mes stengiamės apie Ją spręsti pagal savo silpnų širdžių patirtį, o išties tai reiškia, kad Jos didybę numenkiname iki savo širdžių varganų mąstelių. Jo beribis gailestingumas nusidėjėliams yra mums sunkiai suvokiamas, nes mes nepratę taip greitai ir lengvai atleisti kitiems. Jo begalinę ramybę mes stengiamės lyginti su savo paviršutiniškomis emocijomis. Mes nieko nežinome apie šią

didžiulę, visaapimančią liepsną, kuri paverčia Jo Širdį dideliu, spindinčiu meilės židiniu, nesuprantame šventos meilės žmonėms, kuria Jis gyveno, nesuvokiame beribės meilės, kuri Jam buvo duota nuo pirmųjų Jo gyvenimo dienų ir lydėjo Jį iki pat Golgotos. Ir negalime kartu su Apaštalu ir evangelistu Jonu prisipažinti apie mūsų tikėjimo gilumą: „Mes pažinome ir įtikėjome meile, kuria Dievas mus myli“.[13]

O mylimasis Mokytojau, nuo šiandien mes norime visiškai atsiduoti Tavo Meilės globai.

Mes atiduodame į Tavo rankas rūpesčius dėl mūsų materialios ateities. Mes nenumanome, ką mums atneš ta ateitis, pilna nežinomų grėsmių, tačiau atiduodame ją į Tavo Malonės rankas. Mes patikime Tavo Širdžiai savo dvasinius rūpesčius. Kartais jie yra gniuždantys. Bet Tu esi su mumis ir juos sušvelninsi. Mes patikime Tavo malonei mūsų mirtinas nuodėmes. Žmogiškasis trapumas baugina mus mūsų silpnybėmis. Bet Tu, Viešpatie, sulaikysi ir apsaugosi mus nuo didesnių nuopuolių.

Ir kaip Tavo mylimas Apaštalas, kuris priglaudė savo galvą prie Tavo krūtinės, taip ir mes prisiglaudę prie Tavo Šventosios Širdies rasime taiką ir ramybę; ir pagal psalmių dainių atsidursime

gyvenimo viešpatijoje, visiškai pasitikėdami Tavimi, Jėzau.

ŠEŠTASIS SKYRIUS

PASITIKĖJIMO VAISIAI

Pasitikėjimas šlovina Dievą

Pats geriausias pasitikėjimo įvertinimas yra parodymas jo vaisių, ir apie tai bus kalbama paskutiniajame knygos skyriuje.

Galbūt tolesni apmąstymai padės susirūpinusioms sieloms nugalėti savo menkavertiškumo pojūtį ir išmokys jas naudotis šia brangia dorybe.

Pasitikėjimas nėra viena iš paprastų ir kuklių moralinių vertybių; vienu ypu jis pasikelia iki pat Amžinojo sosto, iki Pačios Dieviškojo Tėvo Širdies. Jis liudija apie begalinį tobulumą, nes tik iš Jo jis tikisi reikiamos pagalbos; apie Jo Jėgą, nes jam nereikia jokios kitos valios, išskyrus Savo; jis liudija apie Žinojimą, nes pripažįsta Jo protingą dalyvavimą mūsų likime; liudija apie Jo

ištikimybę, nes be abejonių tiki Jo Dievišku Žodžiu.

Taigi ši dorybė yra Kūrėjo šlovinimo ir jo garbinimo dalis. Religiniame gyvenime jiems neprilygsta jokie kiti aktai; jie yra aukščiausi aktai, kuriuose dalyvauja palaimintieji danguje. Aukščiausiojo akivaizdoje jų veidus savo sparnais uždengia angelai, angelų chorai kartoja Jam savo trigubą pašlovinimą.

Pasitikėjimas gražiai jungia tris religines vertybes: tikėjimą, viltį ir meilę. Ir pranašas, sukrėstas šios dorybės didingumo, negali nuslėpti nuostabos ir, entuziazmo pagautas, sušunka: „Palaimintas žmogus, kurs pasitiki Viešpačiu ir kurio pasitikėjimas – Viešpats“.[1]

Nepasitikinti siela, atvirkščiai, įžeidžia Dievą. Ji abejoja Dievo Malone, Jo gerumu ir Jo meile. Ji kreipiasi pagalbos į žemiškus padarus, kartais net pasiduoda visokiausiems prietarams. Šios nelaimingosios sielos stato pilis iš smėlio, bet jos grius ir prislėgs jas užėjus pirmam vėjo šuorui. Tokie dalykai labai žeidžia Viešpatį.

Ketvirtoje Karalių Knygoje pasakojama apie tai, kaip susirgęs karalius Okhozijas siuntė pasiuntinius pas Belzebubą, kad tie sužinotų, ar jis galės pagyti nuo šios ligos. Viešpats užsirūstino

ir liepė pranašui Elijui pasitikti Okhozijos pasiuntinius ir pasakyti jiems: „Argi nėra Dievo Israelyje, kad einate klaustis Akarono dievo Belzebubo? Todėl štai ką Viešpats sako: iš guolio, į kurį atsigulei, nebeatsikelsi, bet mirte numirsi“.[2]

Argi krikščionis, kuris nepasitiki Dievo Malone, o pasitiki žemiškais padarais, nenusipelno panašių žodžių? Argi neištiks jo panaši bausmė? Jeigu jis nusisuka nuo Dievo malonės ir kreipiasi pagalbos į silpnus padarus, ar nenusisuks nuo jo Dievo Malonė?

Pasitikėjimas suteikia ypatingų malonių sielai

„Tad nepraraskime savo pasitikėjimo, už kurį skirtas didelis atlygis“, – sako Apaštalas Paulius.[3] Nes išties ši dorybė taip didžiai šlovina Dievą, kad pasitikinčioms sieloms bus ypatingai atlyginta.

Šventajame Rašte Viešpats ne kartą kalbėjo apie tai, kokios ypatingos malonės laukia pasitikinčių sielų: „Kadangi jis glaudėsi prie manęs, aš išvaduosiu jį; aš uždengsiu jį, nes jis žino mano vardą. Jis šauksis manęs, ir aš išklausysiu jį; būsiu su juo sielvarte, išgelbėsiu jį ir pagerbsiu jį“.[4]

Tai paguodos žodžiai, kuriuos ištarė Jo lūpos, to, kuris baudžia už kiekvieną tuščią žodį ir smerkia patį menkiausią melą.

Kaip liudija pati Tiesa, pasitikėjimas sugeba atitolinti nuo mūsų blogį.

„Nes tavo priebėga yra Viešpats, Aukščiausiąjį pasidarei sau tvirtove. Nieko pikta tau nenutiks, jokia sloga neprisiartins prie tavo padangtės. Nes jis davė savo angelams įsakymą saugoti tave visuose tavo keliuose. Jie neš tave savo rankomis, kad neužsigautumei sau kojos į akmenį. Tu vaikščiosi ant gyvačių ir angių, mindžiosi liūtą ir slibiną".[5]

Nuodėmė yra pirma iš blogybių, nuo kurių mus apsaugo pasitikėjimas. Ir tai yra visiškai suprantama. Pasitikinčios sielos supranta savo menkumą, būdingą visiems žemiškiems padarams, ir todėl nieko nesitiki nei iš savęs, nei iš kitų, o tik iš Dievo. Jos žino apie savo menkumą, ir todėl visada elgiasi nuolankiai.

Nes argi jūs nežinote, kad išdidumas yra visų nuodėmių pradžia[6] ir „puikybė eina žuvimo priešakyje".[7] Viešpats tolinasi nuo išpuikusio žmogaus. Jis palieka jį jo silpnybėje ir leidžia jam pulti. Šventojo Petro nuopuolis – Mokytojo išsigynimas – yra geriausias pavyzdys.

Viešpaties gailestingumas ir išmintis kartais suteikia išbandymą pasitikinčioms Juo sieloms, tačiau niekas negali sugriauti jų tikėjimo. „Kurie pasitiki Viešpačiu, yra kaip Siono kalnas, kurs nepajudinamas, kurs pasilieka per amžius“,[8] jis duoda „linksmybės į mano širdį“.[9] „Ramybėje, kai tik esu atsigulęs, aš užmiegu, nes tu vienas, Viešpatie, suteiki man saugumą“.[10] Jis gelbsti nuo priešininkų iki pat žemiškosios kelionės pabaigos ir rodo „nuostabų savo gailestingumą“.[11] Tačiau tai vis negatyvios malonės.

Nes tam, kas Juo visiškai pasitiki, Viešpats suteikia malonių, kurias galime vadinti pozityviomis. Paklausykime su kokia poetine jėga apie tai kalba pranašas: „Palaimintas žmogus, kuris pasitiki Viešpačiu ir kurio pasitikėjimas – Viešpats. Jis bus kaip medis, kurs pasodintas prie vandens, kurs išleidžia savo šaknis į drėgmę ir nebijo, kai ateina karštis. Jo lapai bus žali, sausmečiu jis neturės rūpesčio ir niekuomet nesiliaus nešęs vaisių“.[12]

Norėdamas parodyti begalinį kontrastą tarp to, kas pasakyta ir to, kas laukia sielų, besitikinčių pagalbos iš žemiškųjų padarų, pranašas pateikia kitą vaizdą: „Prakeiktas žmogus, kurs pasitiki žmogumi ir iš kūno daro sau petį ir kurio širdis

traukiasi nuo Viešpaties. Nes jis bus kaip tamariskas tyrumoje ir nematys ateinančio gerumo, bet gyvens sausumoje, tyruose, druskos ir negyvenamoje šalyje".[13]

Pasitikintis ir besimeldžiantis gaus viską

Pagaliau viena svarbiausių privilegijų yra ta, kad pasitikėjimas visada sulaukia atsako. Mes dažnai kartojame: pasitikintis ir besimeldžiantis gaus viską.

Evangelija dažnai ir atkakliai kartoja, kad prieš kreipdamiesi į Viešpatį, į savo maldas sutelktume visą savo tikėjimą. „Visa, ko tikėdami melsite, – gausite", – kalbėjo Mokytojas.[14] Apie tai, kaip reikia melstis, kalba ir Apaštalas Jokūbas: „Tegul prašo tvirtai tikėdamas, nė kiek neabejodamas, nes abejojantis žmogus panašus į jūros bangas, varinėjamas ir blaškomas vėjo. Toksai žmogus tegul nemano ką nors gausiąs iš Viešpaties".[15]

Apie kokį tikėjimą kalbama šiuose tekstuose? Kalbama ne apie paprastą tikėjimą, kurį įgavome su krikštu, bet apie ypatingą pasitikėjimą, kuris mums suteikia jėgų bet kokiomis aplinkybėmis tvirtai tikėtis Dievo Malonės. Apie tai Viešpats

labai aiškiai kalba Evangelijoje: „Todėl sakau jums: ko tik melsdamiesi prašote, tikėkite gausią, ir tikrai taip bus“.[16] Jėzus čia kuo aiškiausiai apibūdina pasitikėjimą.

Mes galime giliai tikėti, tačiau kartu abejoti, ar Viešpats atsilieps į bet kokį mūsų prašymą. Bet ar mes tikrai žinome, kad tai, ko mes geidžiame, tikrai reikalinga mūsų gerovei? Ir mes pradedame abejoti. Ir ta abejonė, kaip tvirtina vienas religinis autorius, „susilpnina mūsų maldos efektyvumą“.[17]

Kitą kartą, atvirkščiai, mes būname tokie užtikrinti, atsikratome bet kokių abejonių ir netikrumo. Esame įsitikinę, kad gausime viską, ko esame prašę, jog beveik rankomis jaučiame maldautą malonę.

„Matydamas tokį gilų pasitikėjimą, – rašo Tėvas Pešas, – Viešpats kartais suteikia mums malonių, kurių jis neatsisakytų suteikti ir kitu atveju. Nes tos malonės, kurios mes iš jo maldavome, mums nebūtinai reikėjo arba ji neatitiko toms sąlygoms, kuriomis Viešpats būtų turėjęs tą malonę suteikti.“[18] Tačiau dažniausia šis intymus tikrumas yra malonės, esančios mumyse, pasėka.

„Dėl šios priežasties, – tęsia autorius, – ypatingas pasitikėjimas, kad mums bus suteikta

viena ar kita malonė, yra specialus Viešpaties pažadas, kad taip ir bus".[19]

Šventasis Tomas Akvinietis galėtų pabaigti šią mūsų diskusiją. „Malda, – sako Angeliškasis Daktaras, – ima stiprybę iš meilės, tačiau jos veiksmingumas priklauso nuo tikėjimo ir pasitikėjimo".[20]

Šventųjų pavyzdys

Su tokiu pasitikėjimu meldėsi šventieji, todėl Viešpats suteikė jiems begalę malonių.

„Tėvų Knygoje" pasakojama apie šventąjį, besimeldžiantį už vieną iš savo mokinių, kurį apsėdo baisi pagunda. „Nori Tu to ar ne, – kreipėsi jis į Viešpatį, – bet aš nenustosiu melstis, kol Tu jo neišgydysi". Ir varguolio brolio siela vėl atgavo ramybę ir palaimą.[21]

Viešpats nutarė pranešti šventajai Gertrūdai, kad jos pasitikėjimas taip paveikė Jo Šventąją Širdį, kad Jis turįs įvykdyti bet kokius jos prašymus. Ir Jis pridūrė, kad patenkindamas jos prašymus, jis tenkina visus Savo Malonės ir Savo Meilės jai reikalavimus.

Šventosios draugė taip pat meldėsi jau kurį

laiką, tačiau jos prašymai nebuvo patenkinti. „Dabar aš dar negaliu atsiliepti į tavo prašymus, – kalbėjo Viešpats, – kadangi tu nepasitiki mano malone taip, kaip Mano Pasirinktoji Gertrūda. Jai aš neatsisakysiu suteikti bet kokią malonę: ko tik ji beprašytų, aš įvykdysiu“.[22]

O štai kaip meldėsi šventoji Kotryna Sienietė, pagal jos dvasios tėvo, palaimintojo Raimondo Kapua, liudijimą. „Viešpatie, – meldėsi ji, – aš neatsitrauksiu nuo Tavo kojų, nepasitrauksiu nuo tavęs, kol Tavo Malonė nesuteiks man viso to, ko aš noriu, kol Tu nesutiksi patenkinti mano prašymų“. „Viešpatie, – tęsė ji, – aš noriu, kad Tu pažadėtum dovanoti amžinąjį gyvenimą visiems, kuriuos aš myliu“. Po to su neregėta drąsa ji ištiesė rankas į cimboriją. „Viešpatie, – prašė ji, – duok savo ranką. Duok man ženklą, kad patenkinsi tai, ko aš prašau!“

Tegul šie pavyzdžiai priverčia mus susimąstyti apie save: patikrinkime savo sąžinę. Kartu su vienu pamaldžiu autoriumi užduokime sau tokį klausimą: „Pripildykime savo maldas begalinio pasitikėjimo, tokio pat reiklumo, su kokiu kūdikis reikalauja iš motinos pageidaujamo žaislo; elgetos reiklumo, kuris mus erzina, tačiau dėl savo įžūlumo gauna tai, ko nori; palaiminto

užtikrintumo, kuriuo pasižymėjo šventieji jų maldos metu".[23]

Pabaiga

Ši trumpa mūsų studija baigiasi išvadomis.

Krikščionys, darykite viską, ką galite, kad įgytumėte pasitikėjimą. Daugiau mąstykite apie neribotas Dievo galias, Jo begalinę meilę, nepajudinamą ištikimybę Jo duotiems pažadams, ir taip pat apie Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kančias. Tačiau nesustinkite visam laikui savo apmąstymuose. Nuo jų pereikite prie veiksmų.

Dažniau savo veiksmais patvirtinkite savo pasitikėjimą. Kiekvienu savo veiksmu atnaujinkite pasitikėjimą. Būkite ypač atkaklūs sunkumų ir išbandymų valandoje.

Dažniau kreipkitės į Viešpatį: „Šventoji Jėzaus Širdie, pasitikiu Tavimi!"

Mūsų Viešpats kartą kalbėjo Jo pasirinktai sielai: „Viena trumpa malda: ‚aš pasitikiu Tavimi', – pripildo Mano Širdį nuostabos, nes ji kupina pasitikėjimo, tikėjimo, meilės ir nuolankumo".[24]

Nebijokite persistengti praktikuodami šias dorybes. „Jeigu teisingai gyvenate, niekada nebi-

jokite, kad pasitikėjimo gali būti per daug. Nes jeigu Viešpats už Savo begalinį teisingumą nusipelno ir begalinio mūsų tikėjimo, tai lygiai taip pat, už Savo galią, už Savo Malonę, už duotų pažadų tesėjimą Jis nusipelno ir begalinio mūsų pasitikėjimo".[25]

Taigi nepagailėkite pastangų. Pasitikėjimo vaisiai yra pakankamai brangūs, vertėtų pasilenkti ir juos surinkti.

Ir jeigu kada nors jūs pulsite į neviltį todėl, kad negavote tų stebuklingų vaisių, kurių tikėjotės, tai aš atsakysiu jums šventojo Jono Auksaburnio žodžiais: „Tu sakai: aš tikėjausi kaip pridera, tačiau atmink, tu nesulaukei išbandymo pabaigos, nes buvai per silpnas dvasioje. Pasitikėjimas visų pirma reiškiasi tuo, kad kančioje ir pavojuose tu nesuklumpi dvasioje ir tavo širdis pakyla į Dievą".[26]

PASTABOS

PIRMASIS SKYRIUS

1 Mt 9, 2.
2 Mt 9, 22.
3 Mk 6, 50.
4 Jn 16, 33.
5 Jn 6, 64.
6 Lk 11, 28.
7 Lk 5, 8.
8 Lk 5, 10.
9 Mk 2, 17.
10 Mk 9, 22.
11 Mk 9, 23.
12 Mt 14, 31.
13 Rom 5, 5.

ANTRASIS SKYRIUS

1 S. Thomas Aquinas, Summa theologica, IIa IIae., quest. 129, art. 6, ad. 3.
2 Ps 118, 74.
3 Sen-Žiuras, Apie Jėzaus Kristaus pažinimą ir meilę, t. 3, p. 3.
4 Ps 26, 1.
5 Pesch, Praelectiones dogmaticae, vol. 7, p. 51, note 2.
6 Sen-Žiuras, op. cit., t. 3, p. 3.
7 Horacijus, 3 Knyga, 3 Odė.
8 Job 13, 15.
9 Luji de Granadas. Pirma išpažintis Antrajam Sekmadieniui po Prisikėlimo.
10 Ibid.
11 Petits Bollandistes, vol. 14, p. 542.
12 Sen-Žiuras, op. cit., t. 3, p.3.
13 Ps 126, 2.

14 Jn 15, 5.
15 2 Kor 3, 5.
16 T. Chavieras de Franciozi, Šv. Ignaco Dvasia, p.5.
17 Sen-Žiuras, op. cit., t. 3, p. 4.
18 Fil 4, 4–5.
19 Soeur Benigne Consolata Ferrero, Roudil, Lyons, p. 95–96. Ši knyga pasirodė 1920 metais su arkivyskupo leidimu ir nuorodomis iš Urbano VIII dekreto.

TREČIASIS SKYRIUS

1 Mt 6, 25–26 ir 28–33.
2 Pat 31, 10–28.
3 Petits Bollandistes, t.8, birželio 18.
4 Ps 77, 19–22.
5 Lk 17, 21.
6 Ps 54, 23.
7 Ps 22, 1.
8 Pat 30, 8–9.

KETVIRTASIS SKYRIUS

1 1 Jn 2, 1.
2 Jn 8, 7.
3 Jn 8, 10–11.
4 Pr 4, 13.
5 Iz 53, 7.
6 Mt 26, 50. Lk 22, 48.
7 Lk 23, 34.

PENKTASIS SKYRIUS

1 Les vrais entretiens spirituels (Tikri dvasiniai pokalbiai), ed. d'Annecy, t. 6, p. 30.
2 Apd 4, 11.
3 Iz 9, 6.
4 Ibid.
5 Jn 3, 16.
6 Mt 8, 25.
7 Mt 9, 27. Mt 9, 30.
8 Lk 17, 14.
9 Mk 2, 9–11.
10 Mk 8, 2–3.
11 Lk 7, 13.

12 Mt 15, 28.
13 1 Jn 4, 16.

ŠEŠTASIS SKYRIUS

1 Jer 17, 7.
2 4 Kar 1, 3–4.
3 Žyd 10, 35.
4 Ps 90, 14–15.
5 Ps 90, 9–14.
6 Koh 10, 15. Lietuviškame vertime tokios frazės nėra. Pažodinis vertimas.
7 Pat 16, 18.
8 Ps 124, 1.
9 Ps 4, 8.
10 Ps 4,9.
11 Ps 16, 7.
12 Jer 17, 7–8.
13 Jer 17, 5–6.
14 Mt 21, 22.
15 Jok 1, 6–7.
16 Mk 11, 24.
17 Pesch, Praelectiones dogmaticae, t. 9, p. 166.
18 Pesch, loc. cit.
19 Pesch, loc. cit.
20 S.Thomas Aquinas, Summa theologica, II–II, Quest. 83, art. 15, ad. 3.
21 Vita Patrum, 6 knyga.
22 Sen-Žiuras, op. cit. t. 3, p. 27.
23 Sove, Jėzus artimas mums, t. II, p. 428.
24 Soeur Benigne Consolata Ferrero, Roudil, Lyons, p. 95–96.
25 Sen-Žiuras, op. cit. t. 3, p. 6.
26 Šv. Jonas Chrizostomas, Į 117 Psalmę.

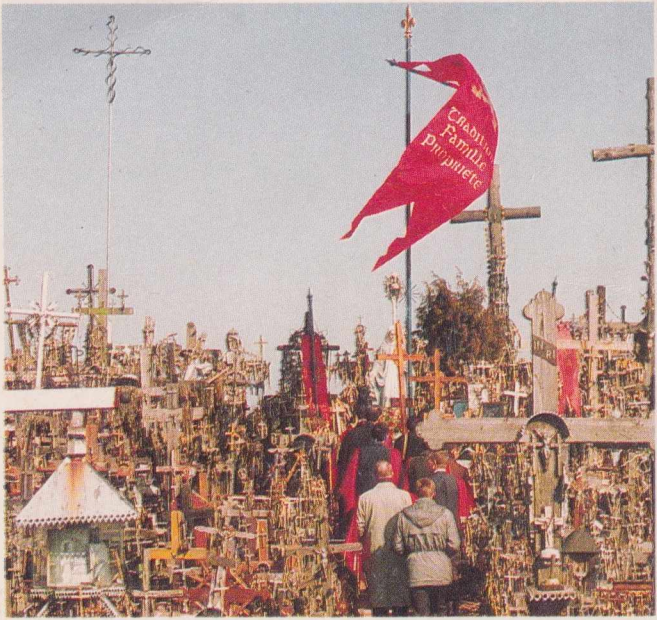

ŠVIESA RYTAMS

Jeigu kartais jūs jaučiate širdyje didelį sunkumą, jei kasdienis gyvenimas teikia jums daugybę rūpesčių ir atrodo, kad nebeturite jėgų gyventi krikščioniškai šioje materialistinėje epochoje, jeigu kartais apima visiškas nusivylimas – tuomet ši knygutė parašyta jums.

Šios knygutės puslapiai kalba Evangelijos žodžiais. Skaitydami ją pajusite, kad pasitikėdami Dievu, jūs pajėgsite įveikti visus sunkumus.

Šią knygutę jums siūlo TFP – katalikų pasauliečių asociacija, kuri kovoja prieš socializmą ir komunizmą. 1990 metais Tradicijų, Šeimos ir Nuosavybės Gynimo (TFP) organizacija palaikė ir lietuvių kovą prieš rusų okupantus. Šios organizacijos atstovai 26 šalyse surinko 5 218 520 parašų, remiančių Lietuvos nepriklausomybę.

TFP savo veiklą Lietuvoje pradėjo 1993 metais knygute apie Šv. Mergelės Marijos apsireiškimus Fatimoje, išleista lietuvių kalba. Dabar jums siūloma „Pasitikėjimo knyga". Ši organizacija įkūrė judėjimą „Šviesa Rytams" ir nori padėti dvasinę netektį jaučiantiems žmonėms ir nurodyti maldų kelią į Šv. Marijos širdį.